

У кинутому будинкові хтось ткав тонко павутинне зойків.
Там десь під землею у вогкій пітьмі льоху, під вагою семиповерхового
будинку невимовно боліла чиясь душа.
Там у темному важкому повітрі зотлівало чиєсь серце і навіки одцвітала
чиясь Радість.
Що ж то за сила споріднила мою душу з невідомою душею?..
...Я дізнався чиє страждання кривавилось у тих зойках – конала
маленька схудла больонка...
Вона тягла тоненьку нескінченну ноту повну невимовної розпуки.
А коло неї плазували сліпі цуценята, шукаючи матернього лона.
Та мати не могла нагодувати дітей, вона була достоту виснажена
голодом...
Вона конала тілом і зотлівала душею на огнях матернього горя...
...Зрозумів я, що споріднило мою душу з темною душею пса...